

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Octava Consideratio. Quo die Religiosus sumitur habitus. Non est in novo
habitu novum cordis gaudium, sed in novo corde.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Serm. de
natalis
Domini.

veritate, quemadmodum sancti Patres interpretantur, non modo de reali & incruento sacrificio, quod Christus offert cum sacerdote, sed de spirituali quod sacerdos offert cum Christo. Sic inter alios S. Athanasius: *Veri adoratores, inquit, sunt illi, qui sic vivunt ut ipsi de domibus, de corporibus, de operibus, de verbis, de cogitationibus templa & sacrificia faciant.*

Quanti sit autem meriti sic se offerre, docet S. Augustinus his verbis: *sunt multi qui vorvent, alius pallam, alius oleum, alius ceram ad luminaria noctis, alius ut vinum non bibat per aliquot annos, alius ut jejunia certo tempore faciat, alius ut carnes non comedat: non est istud votum optimum, nec perfectum, adhuc melius volo. Non eligit Deus nec speciem tuam, nec oleum tuum, nec jejunium tuum, sed hoc quod te redemit, ipsum offer, hoc est animam tuam. Et si interroges me, quomodo animam meam, quam ipse habet in potestate, offeram? Respondebo tibi, quomodo: moribus sanctis, cogitationibus castis, operibus fructuosiss, avertendo à malo, & convertendo ad bonum.*

Quam verò sit necessarium Sacerdoti sic se offerre, sic paucis S. Gregorius Nazianzenus: *Nemo, inquit, sacrificio dignus est, nisi qui prius seipsum hostiam viventem & sanctam Deo exhibuerit; quia scilicet nimis indignum & nimis alienum à statu sacrificantis Sacerdotis qui*

sanctam & Divinam illam Christi vitam manibus suis immolet, si suam vilem atque animale vitam mactare nolit. Si de naturali vita tum ageretur, certè illam Christo si resposceret, negare justè non posset: at quantò minus sensualem vitam, quam nunquam vivere oporteret, etiam si Sacerdos non esset aut sacrificium non offerret? *Absit ut fugiamus, inquit Judas Machabeus, & si appropiaris tempus nostrum, moriamur in virtute propter fratres nostros, & non inferamus crimen gloriae nostrae. Crimen profectò inferitur gloriae tui Sacerdotii & Sacrificii, si dum Christus pro te & per te moritur, sacramentalem illam, quam vivit, vitam immolando: tu mortem fugis, nec judicas illum satis dignum, cui miseram vitam tuam tradas in spiritualem & divinam convertendam! Eamus & nos & moriamur cum eo.*

Satius esset nullo die velle vivere, quam non omni die, sic velle cum Christo mori.

Declaratur hac Veritas in 3. p. Feria 5. hebdomadae. 2. Cui conformis hac est, in 2. p. Fer. 5. Septuagesima.

Ingratus est tanti beneficii, qui se tantum ex parte immolat, se totum immolante Christo.

CONSIDERATIO OCTAVA, QVO DIE RELIGIOSVS INDVITVR Habitus.

Gaudens gaudebo in Domino, & exultabit anima mea in Deo meo, quia induit me vestimentis salutis, & indumento justitiae circumdedit me: quasi sponsum decoratum corona, & quasi sponsam ornatum monilibus suis. II. 61.

VERITAS PRACTICA.

Non est in novo habitu novum cordis gaudium, sed in novo corde.

Ratio est, quia novum illud gaudium, quod percipitur hodie in sumendo habitu religioso, non est nisi à gratia vocationis.

Sed illa vocationis gratia non est in novo practico habitu, sed in novo corde sumentis habitum.

Ergo non est in novo habitu novum illud cordis gaudium, sed in novo corde; in corde scilicet ejus novum, qui deponendo habitum saecularem deponit saeculares omnes affectus, & induendo religiosum, simul induit affectus omnes suo conformes instituto.

I. PUNCTUM.

Sanctus Augustinus agens de pace seu 19. Civ. II. gaudio spirituali, tale esse ait bonum, ut in rebus terrenis atque mortalibus nihil gra-

ius soleat audiri, nihil desiderabilius concupisci, nihil postremo possit melius inveniri. Et alibi se se apertius explicans: Scire, inquit, debetis quod quaedam sunt bona, quae non sunt jucunda, quaedam autem jucunda, quae non sunt bona; verbi gratia, bona sunt jejunia, vigilia, macerationes & similia; haec enim bona sunt sed non jucunda, quia caro in his non incundatur sed laeditur: jucunda quippe sunt ebrietates, comessationes, sed non sunt bona: vix poteris reperire in praesenti unum quod sit bonum & jucundum: cupis tamen illud invenire? persequere pacem & amplectere eam, haec est enim sola virtus qua habet bonum & jucundum. Quasi diceret, hoc est plenius & cumulatius in tuo genere bonum, quod possideatur in terris, quia quod aliis deest, in eo uno reperitur, nempe ut sit verum simul & sensibile bonum. Licet enim omnem sensum exuperet, ut ait Apostolus, non desinit tamen esse sensibile: sed non est sensuale, id est, non est sensibile modo sensuali, at modo quodam spirituali, qui est perfectior & sublimior quam ut possit explicari. *Absconditus est cordis homo, in incorruptibilitate quieti & modesti spiritus, qui est in conspectu Dei locuples*, ait S. Petrus.

Hoc est itaque gaudium, quod sentitur hodie in sumendo habitu religioso, hoc est bonum religionis vocationis tam suave, ut jam ex ipso ingressu sese reddat. Hoc est bonum supra omnia saeculi bona, quae si jucunda sunt, non sunt vera bona, & si quaedam vere bona reperirentur, non permittit saeculum illis frui. At vero in religione, jamjam ex ipso limine. *In opere ipsius*, ajebat Sapiens, *exiguum laborabis, & cito edes de generationibus illius*. Propheta vero eximie: *Gaudens gaudebo in Domino, & exultabit anima mea in Deo meo, quia induit me vestimentis salutis, & indumento iustitiae circumdedit me*. Nonne videtur ipse Novitius loqui? Nonne videtur tale suum indicare gaudium quale diximus, bonum scilicet & jucundum, bonum sensibile & bonam sensibilitatem? *Gaudens*, inquit, *gaudebo in Domino*, quasi diceret non est simplex gaudium sed geminum, non est oris gaudium sed cordis simul & oris, non est gaudium futurum sed praesens, non praesens transitorium sed permanens; id est praesens simul & futurum, *gaudens gaudebo*, quod nunc incipio, semper erit, quia illud est in Domino, qui fons est gaudii jugiter manans. Cur vero & unde tale

gaudium? *Quia*, inquit, *induit me vestimentis salutis*; O pretiosa vestimenta quae salutem meam continent! O jucunda dies quae his me vestimentis induit! O sancta indumenta, quae mihi a Domino sic parata sunt, ut me jam non esse meum sed Domini, cujus vestes induo, probe intelligam! Sic pluribus indulgeri posset affectui.

At vero ut fructuosior sit consideratio, diligenter indagandum, quomodo inde hodie ex sumpto habitu tale sentiat gaudium. Non enim simpliciter & praecise, ex novo habitu, novum est illud cordis gaudium; sed ex novo corde. Quae consideranda veritas duplicem afferet fructum. Primus, ut cognitâ verâ causâ gaudii, causam constanter retineamus, quae gaudium semper conferretur. Secundus, ut sic ametur gaudium, non propter se aut propter nos; sed propter illam nobilem & divinam causam unde effluit, ut sic magis ac magis purum & spirituale reddatur gaudium.

Ratio autem propositae veritatis plana est & expedita, cum dicitur sanctum illud gaudium, quod in sumendo habitu percipitur, non esse nisi a gratia vocationis, sive quod idem est, non esse nisi a Domino. Sicut enim non est nisi in Domino, non est nisi sanctum & spirituale, sic planè non est nisi a Domino, cui propterea David dicebat; *Dedisti lætitiā in corde meo*. Solus ille est qui dat veram cordis lætitiā, & sola est vera cordis lætitiā que cum religioso sumitur habitu. Sic probatur unum ex alio, ut quàm verum est solam esse veram lætitiā, quae percipitur hodie, tam certum sit, illam esse a Domino. Neque enim vera est lætitiā quae non sit a Domino, neque alia potest esse lætitiā quam vera & certa quae percipitur hodie cum novo habitu. Cum enim falsae lætitiæ tres esse possint tantum species, una carnis, alia mundi, alia dæmonis, profectò neutra trium harum potest obvolvi sacro religionis indumento. Non quidem carnis, aut mundi, quia renuntiat omnibus eorum curis & desideriis; atque ex consequenti non etiam dæmonis, quia non aliter facilius quàm per carnem aut mundum in nos agit. *Nihil in me sumpsit invenies cruenta bestia*, dicebat dæmoni S. Martinus: quod idem verè dici potest a quovis deserente mundum, si verè mundum deserit. Quamobrem superest, ut sola vera sit lætitiā, solum illud sit gaudium, quod est fructus & unctio Spiritus, quod

Matth. 11. quod est centuplum promissum, quod est manna absconditum, quod est denique anticipata merces illius qui dixit, *venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis & ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, quod jugum suave est & onus ejus leve.* Si quid videtur oneris, rotæ sunt in curru quibus moveretur commodius, & alæ sunt in avibus quibus juvantur, non quibus impediuntur.

II. PUNCTUM.

Sed illa vocationis gratia non est in novo præcipue habitu, sed potius in novo corde sumentis habitum.

Sicut enim habitus non facit religiosum, sed cordis immutatio & conformatio ad illud religionis institutum quod suscipitur, sic planè vocationis gratia in hac cordis immutatione & novitate consistit. Quod ita verum est ut vocari aliquem à sæculo in religiosum statum, nihil aliud sit quam vocari ad hanc cordis mutationem & novitatem, ut qui naturali affectu mundana & sæcularia diligere, jam illa detestetur: & qui detestaretur aspera & humilia, jam illa velit amplecti, ac propterea sæculum deserat & religioso se aggreget instituto. Neque aliud concipi potest, quid sit respondere vel non respondere vocationi, quam si quis velit aut nolit cor suum sic immutari & novari, ut quæ amabat oderit, & quæ oderat amet. Sic aptè S. Gregorius; *vetusta vita protinus usus mutatur, ut anima superno spiritu afflata, & in summis appetat qua contempserat, & contemnat in infimis qua appetebat.* Ad hoc autem efficiendum, dicitur cor mutari & novari, quia de statu suo naturali, quo tendit in carnalia & terrestria dimovetur in alium statum, quo spiritualia quarat & celestia. *Dabo vobis cor novum & spiritum novum ponam in medio vestri, & faciam ut in præceptis meis ambuletis, & judicia mea custodiat & operemini.*

Nonne hoc est, de quo præcipue interrogatur Novitius, & de quo sincerè debet respondere, an scilicet sit ad illa paratus omnia quæ natura magis exhorret, nisi per divinam gratiam ad illa paratus esset? Et nonne huic propterea datur novitatus seu tempus probationis, quò & ipse religionem & ipsum probet religio, num constantem & perpetuam sic possit vitam producere? Si quando

denique, quis intepesceret & deasperis vel abjectis officiis quereretur, nonne illud est quod ipse sibi objiciat & repræsentet: *Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum:* quasi diceret, nulla est de his conquerendi ratio, cum ego ipse ea ultro elegerim, eligendo istum vitam degendam statum, in quo essem abjectus & infimus. Hoc est potissimum in quo eligendo vocatio sita est, ad quod eligendum datur cor novum, & in quo denique retinendo, tota vertitur vocationis gratia.

III. PUNCTUM.

Non est igitur in novo habitu novum cordis gaudium, sed in novo corde; cum in vocationis gratia sit novum illud gaudium, & illa vocationis gratia sit in novo corde, quod profectò non gauderet in ingressu religionis, nisi novum esset & mutatum sicut dictum est, quia gaudium non nisi ex amore nascitur, atque adeo ut sit gaudium spirituale debet esse amor spiritualis; ut sit gaudium de mortificanda carne, debet esse odium carnis & amor spiritus, quod certè carnis odium & amor spiritus non esset in Novitio, nisi cor ejus mutatum esset. *Convertite me & convertar,* ait Prophetæ, *quia tu Dominus Deus meus: postquam enim convertisti me, egi penitentiam, & postquam ostendisti mihi, percussi femur meum.* **Q**UID in femore, nisi voluptas carnis accipitur, inquit S. Gregorius, *& quid est quod ait, postquam ostendisti mihi, percussi femur meum, nisi postquam superna spiritualiter vidit, omne quod in se inferius carnaliter vivebat extinxit, ut quanto magis summa patecerent, tanto amplius ima qua tenuerat non liberent.* Nam quanto incipit quisquo superius vivere, tanto & inchoat inferius interire.

Sicut enim mutata dicitur persona, quia mutatus est ejus vitæ status: sic etiam mutatus est vitæ status quia mutata est persona: sed utraque mutatio tum personæ tum status ut sit vera & sincera, cor mutatum esse debet: *Cor est primum vivens, & ultimum moriens;* hoc vulgare dictum de utraque vita, seu morte, tam naturali quam spirituali verè debet intelligi, sicut & illud Sapientis: *omni custodia serva cor tuum quia ex ipso vita procedit.* Quasi Novitio diceretur: quia nunc, quando sumitur habitus, cor est novum & in sua no-

mate

L. 27.
Mor. c. 13.

Ezech 36.

Ier. 31.

L. 25.

Mor. c. 16.

Prov. 4.

vitae integrum, spirituales sentis affectus, amore commoveris & gaudio: bene habet, hoc est suave Christi jugum, hæc est vitæ religiosæ suavitas; sed quamdiu putas sic suaviter vives? audi & crede. Quamdiu scilicet cor tuum conservabis in sua integritate & novitate. Hic est scopus propositæ veritatis, & totius finis discursus, ut quantum gaudere semper velis, tantum in hac novitate cordis persistas. Statim enim atque cor in veterascet, desinet gaudium. Tum autem in veterascet, quando aliter de rebus sentis ac modò sentis. Modò tibi omnia vana videantur præter Deum & salutem, & nihil tam abjectum in religione, quod non acceptes: si post aliter sentias & iudices, tum puta te in veteratum & ne miseris si te privatum gaudio sentias, quia non est gaudium nisi in corde novo, nisi in corde novitatem tuam conservante.

Mirum esset, si modò non gauderes, qui modò agnoscis bonum quod possides: sic plane potest, si non tibi sapit illud bonum; non est mirum si non gaudeas, imò mirum esset si gauderes, quia ut toties dictum est, gaudium ex amore, & amor ex apprehensione boni formatur: quamdiu manebit illa boni apprehensio quam modò habes, manebit ejus amor & manans inde gaudium: at quando illa desinet, desinant simul consequentes affectus.

Is. 24.

Ingemuerunt omnes qui latrabuntur corde, cessavit gaudium, inquit Propheta, quia videlicet ut ante dixit, transgressi sunt leges, mutaverunt jus, dissipaverunt fœdus sempiternum: uno verbo, non ii fuerunt corde qui prius erant. Scrutetur proinde vias suas, ait S. Bernardus. Et studia sua, qui promissum centupli gratiam sibi deesse causatur, & videbit profecto se non omnia reliquisse, nec propterea miretur se non illud percipere, quod non est promissum nisi his qui relinquunt omnia, & inter omnia semetipsos. Quamobrem idem sanctus Pater ad se primò accedentes, & ad sumendum paratos habitum sic urgebat vehementius: Ago ergo qui relinquere universa disponis, te quoque inter relinquenda

In illa
verba: Ecce nos reliquimus omnia.

numerare memento. Imò verò maxime & principiter abnega temetipsum si deliberas sequi eum qui exinanivit propter te semetipsum: pone gravissimam sarcinam. pone asinariam molam, terrenam molem, pone illa quæ non hominum plane iuga, sed boum quæ tibi insipienter emisti. Alioqui sequi sponsum & venire ad nuptias spirituales, quinaria hac pressus & oppressus corporis sensualitate non poteris. Vide quæ plura prolequitur, & quæ opportuniùs referuntur in quarta parte, hebdomada decima septima, quæ tota est de suis relinquendis, aut semel relictis, nunquam resumendis: ubi quæ Religiosos spectant, & hoc præfens argumentum: hæc præter plures alias exhibentur veritates.

Nulli melius sunt omnia quam omnia relinquenti.

Plura dat Christo qui dat omnia, licet pauca & vilia, quam qui multa & pretiosa, non datis omnibus.

Væ Religioso non relinquenti omnia.

Sua omnia melius relinquit, qui se relinquit non relictis bonis, quam qui sua bona relinqueret, se non relictis.

Ne terreatur difficultate relinquendi omnia.

Minor est difficultas omnia relinquenti quam partem aliquam.

Qui se dicit sua omnia reliquisse, nec contentus vivit; mentitur, aut mendacem facit Christum.

Nisi ab omni cupiditate voluntas, sicut ab omni errore intellectus, verè convertatur; vix ulla est vera conversio.

Hæc postrema proponitur in eadem 4. parte, Feria 2. Hebdom. 16. sequens autem in 3. parte, Feria 6. Hebdom. 8. & Feria 3. Hebdom. 13.

Non tam spectatur in divinis quid dones, quam quid non dones.

Non tam quid Christo afferas, quam quid à te non auferas.

FINIS SECUNDÆ PARTIS.

INDEX